

ČETNICKÁ PÁTRAČKA *versus* GALÉRKA

Ladislav Beran

Ladislav Beran

Narodil se v roce 1945 v Písku, působil v Moravské Třebové, Táboře, nyní žije a tvoří v jihočeském Písku.

Koketovat se psaním začal už na učilišti v Milevsku, kam se datují jeho první pokusy se psaním do závodního časopisu Jiskra, později píše do časopisu Zítřek a Jihočeská pravda. První krimi-povídky vznikají kolem roku 1985-86.

Jeho jméno se již jistě zapsalo do povědomí čtenářů české detektivní literatury. V jeho knihách jsou velice příjemnou a lidskou formou popsány případy, které vyšetřuje písecká kriminální služba. Pro povídky s kriminální tematikou si bere náměty zejména ze své dlouholeté kriminalistické praxe, poslední dobou se věnuje krimi příběhům písecké četnické pátračky z 30-tých let minulého století.

Povídky publikoval a publikuje v celostátním a regionálním tisku, v časopisech Voják, Policista, Vlasta, Stalo se, Jedním dechem, Krimi-signal. Řadě jeho krimipovídek se v poslední době dostalo i rozhlasového dramatického zpracování.

Autor je od roku 1989 člen Mezinárodní organizace dobrodružné a detektivní literatury AIEP – česká sekce, člen Obce spisovatelů Praha a člen Jihočeského klubu Obce spisovatelů. Účastní se pravidelně setkání literátů „Zeyerovo Vodňany“. Je držitel několika prestižních literárních cen.

Četnická pátračka versus galérka

Čtenáři se v knize setkávají se členy četnické pátračky, řešícími skutečné případy, které se udály ve 30. letech minulého století na Písecku. Autor popisuje případy, které měly celorepublikový ohlas a díky nimž se Písek dostal na první stránky tehdejšího tisku.

Ladislav Beran

Četnická pátračka
versus
galérka

2015

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno. Používání elektronické verze knihy je umožněno jen osobě, která ji legálně nabyla, a jen pro její osobní a vnitřní potřeby v rozsahu stanoveném autorským zákonem. Elektronická kniha je datový soubor, který lze užívat pouze v takové formě, v jaké jej lze stáhnout z portálu. Jakékoliv neoprávněné užití elektronické knihy nebo její části, spočívající např. v kopírování, úpravách, prodeji, pronajímání, půjčování, sdělování veřejnosti nebo jakémkoliv druhu obchodování nebo neobchodního šíření je zakázáno! Zejména je zakázána jakákoliv konverze datového souboru nebo extrakce části nebo celého textu, umísťování textu na servery, ze kterých je možno tento soubor dále stahovat, přitom není rozhodující, kdo takového sdílení umožnil. Je zakázáno sdělování údajů o uživatelském účtu jiným osobám, zasahování do technických prostředků, které chrání elektronickou knihu, případně omezují rozsah jejího užití. Uživatel také není oprávněn jakkoliv testovat, zkoušet či obcházet technické zabezpečení elektronické knihy.

©Ladislav Beran c/o DILIA, 2015

© INDEART, 2015

www.indeart.cz

978-80-7519-051-2 (PDF)

OBSAH

OŠKLIVÁ AFÉRA V HOTELU GABRIEL
CHOULOSTIVÁ ZÁLEŽITOST
HOGOFÓGO FRAJER VENDELÍN ŠAVEL A KULIŠÁRNA EMILA
KOŤÁTKA
PODVEDENÁ ŠVADLENKA KARLA A FALEŠNÝ KONDUKTÉR ALOIS
JAK FABRIČKA KRISTÝNKA CÍCHOVÁ O PANENSTVÍ PŘIŠLA
URAZENÝ HROBNÍK FLORIÁN A OKRADENÝ NEBOŽTÍK
PUTIMFARKA
PODIVNÁ SMRT FLAŠINETÁŘE FABIÁNA
VÁNOČNÍ NADÍLKA
VELKÉ PRÁDLO
ŘÁD MODRÉHO PODVAZKU
ZLODĚJ V PUFFU
STRAKA V PARNÍCH LÁZNÍCH
SEXUÁLNÍ DELIKT
FOTOGRAFICKÁ PAMĚŤ
ŠKUDLIL MAJER A PIKOVÁ DÁMA
NĚMÝ NEMRAVA
JIDÁŠŮV PENÍZ
ČTĚTE ELEKTRONICKÉ KNIHY

Věnováno

Všem poctivým četníkům, kteří plnili řádně své služební povinnosti
a neváhali nasadit své životy v boji se zločinem a při obraně vlasti.

Autor

Poděkování

Poděkování autora patří všem, kteří mu umožnili čerpat ze svých archivních materiálů. Jsou to:

Prácheňské muzeum Písek, Muzeum Policie České republiky v Praze, Městské muzeum Horažďovice, Okresní muzeum Klatovy, Městské muzeum Vodňany, Muzeum Sokolov, časopis Policista, archiv Jaroslavy Kratochvílové, archiv Radka Galaše, archiv Drahomíry Chalupské, archiv Jiřiny Veselé, archiv Ing. Vladimíra Škrny

Když jsem před několika léty poprvý nakoukl do „kuchyně“ písecký četnický pátrací služby díky krasopisně napsanej poznámkám štábního strážmistra Michala Kubíka, nalezenejm na mé chalupě na Medenici, rozhodně jsem si nepomyslel, že mě ta doba třicátých let tak vezme. A svým způsobem i poznamená. Doufám k lepšímu. Ale nelituju toho. Díky svému jmenovci jsem objevil dobrou a pracovitou partu na písecký četnický pátrače, seznámil jsem se přes ni i s píseckou galérkou, která na rozdíl od té, kterou jsem jako Michal Moudrý, bejvalej polda z pražský mordparty, zažil, byla snad přece jen o poznání lepší. Možná si to idealizuju, ale rozhodně hrála s četníkama víc fěr plěj. A byla víc cítit člověčinou. I když — taky byla nebezpečná. Nectila zákon, ale ctíla vrchnost. A tou četníci v té době rozhodně byli. Zřejmě proto taky měli přirozenou autoritu. A to nejen u galérky. Poznal jsem za tu dobu, co jsem se probíral starými archivními materiály, spoustu osobností z města nad Otavou, který mi už od mých studentských let přirostlo k srdci. Objevil jsem i dávno zapomenutý místa, který mi v tomhle městě chybí, a řada lidí, zejména těch mladejch, už málem neví, kde vlastně byla. Přesto si myslím, že to všechno nebyl promarněnej čas. Tu starou četnickou uniformu, kterou jsem před léty našel ve starým dřevěným kufru na půdě bejvalý Rubikovo chalupy, jsem dal vyčistit a různě pozašívát, neboť šatním molům náramně chutnala. Někdo má v předsíni chalupy ve výklenku sošku Jana Nepomuckýho, já jsem dal do výklenku starou venkovskou skříň. Vylepšil jsem ji prosklením jednokřídlejš dverí a tu četnickou uniformu štábního strážmistra Michala Kubíka jsem si do ní pověsil. Jako relikvii. K ní jsem dal četnickou přilbu, do jednoho kouta jsem postavil šavli, do druhýho opřel bodák k četnický karabině, kterej jsem chytře vyhandloval na „blešáku“ za starej mosaznej mlejnek a hmoždíř. Když jsem pak přes ANONCI sehnal úředně znehodnocenou četnickou krátkou karabinu vzor třicet tři, stal se ze mne dokonce muzejní badatel. Při tom bádání jsem překvapivě zjistil, že štábní strážmistr Kubík nebyl jedinej, kdo si dělal zápisky z vyšetřovanejch případů z Četnické pátrací služby. Pár nadšenců s ním sdruženejš kolem časopisu ČETNICKÉ OBZORY popisovalo případy stejně jako on. A jak jsem bádáním zjistil, v roce 1929 to dokonce vypadalo, že

vyjdou tyto případy knižně. Ony vlastně dokonce vyšly, ale vzápětí byly na příkaz shora všechny zkonfiskovány. Už jejich název ČETNICKÉ HUMORESKY nebyl vůbec náhodnej. Kdo se jen trochu seznámil s prací četnický pátračky, tomu nemohl ujít humor a docela obyčejnej lidskej pohled na svět. Snad právě proto dal tehdejší státní návladní příkaz ke konfiskaci ČETNICKÝCH HUMORESEK, neboť nenašel pochopení pro jejich jadrnej humor a příliš lidový podání. Tečka. Proto taky štábní strážmistr Kubík pak psal už další svý poznámky o vyřešenejch případech raději do šupliku. Takzvaně na pak. A nechal to tak všechno na mně. Abych jeho příběhům pomohl ke čtenářům, který by se tak měli dozvědět, že ta četnická služba nebyla nijak lehká a že nebejt dobrý party, věrnýho kamarádství, poctivý práce a humoru, a taky upřímnýho vlastenectví, měla by galérka a zločin zelenou. A jak říkával vrchní soudní rada Žlábek, potažmo tehdejší prezident Krajskýho soudu v Písku, paní Spravedlnost by dostávala pěkně na prdel...

OŠKLIVÁ AFÉRA V HOTELU GABRIEL

I takovej název nesl jeden vyšetřovací spis štábního strážmistra Michala Kubíka, kterej v něm začal šetřit ke konci léta devětadvacátýho roku, kdy na četnický pátrače najednou nebylo, lidově řečeno, do čeho píchnout. Podle poručíka Votruby to byla pro pátračku ale opravdu jen vzácná chvíle, která se snad dala přirovnat k novinářský okurkový sezóně místního týdeníku „Písecké listy“, kterej bral pro svoje noviny zajímavý informace, kde se dalo a vařil doslova z vody. Snad by tomu bylo toho léta tak jako každým rokem a novej školní rok 1929-30 by začal v Písku v poklidu. Mohlo tomu tak bejt. Ale nakonec nebylo.

Ke konci srpna došlo v Písku k závažný události, která zahejbala nejen městem nad Otavou, ale i celou republikou. Aby ne, když byla v Písku zaznamenána dosud největší travičská aféra v českým hotelnictví. Přitom to nebyla žádná novinářská kachna. Ale naopak. Novinářské obci, potažmo čtenářům všech listů a časopisů, to dokonce slibovalo skoro světovou senzaci. Ale po pořádku. Nic se obvykle nejl tak horký, jak se to uvaří. Tolik praví lidová moudrost. Tou se taky hned od začátku řídil šéf četnický pátračky, když mu v sobotu kolem třetí hodiny odpolední zavolal do bytu štábní strážmistr Kubík a vyděšeným hlasem mu sděloval, že v hotelu CENTRAL na Velkém náměstí, kterej se vlastně změnil na hotel GABRIEL, je několik hostů s příznakem prudký otravy.

„Kubík, jak můžete hergot vědět, že jde právě o otravu? To se tam snad podávala k obědu houbová polívka z mochromůrek?“

„Ale ne. Klasika. Hovězí vývar s domácím nudlema. Volal mi před chvílí hoteliér a vypadá to tam prej hrozně. Ono to tam, šéfe, vlastně začalo bejt o hubu už včera večer. To už se tam prej prali hosti o hajzlíky a musel tam v noci dokonce přijet doktor. Dva z těch, co na tom byli nejhůř, si dokonce odvez s sebou do nemocnice. A...“

„...a co, Kubík? Hergot, to jste můj zástupce? Leze to z vás jak z chlupatý deky. Ještě mi řekněte, že to mají za sebou?“

„To ne, šéfe, ale jsou prej na tom opravdu dost zle. Pumpovali jim žaludek a jsou na infuzích. Jinak těch otrávenejch je už osmnáct,“ vypadlo konečně ze zástupce šéfa pátračky, a to poručíka Votrubu rázem postavilo do pozoru.

„Kolik?“ zařval do telefonu šéf pátračky a ještě si to nechal od svého zástupce jednou zopakovat.

„Tolik otrávenejch? To je snad pěkná blbost, Kubík! A vůbec, jaká otrava? Kterej pitomec začal hned žvanit o otravě? Klidně se může jednat o nějakou neškodnou epidemii. Kubík, dokud nebudeme mít v ruce písemnej výsledek...“

„Myslíte, šéfe, výsledek pitvy?“ zalaškoval si s Votrubou jeho zástupce, ale hned to od šéfa pátračky schytl.

„Kubík, vy z toho maléru máte snad kšandu? Vám asi, Kubík, nedochází, že to je pomalu na úřední zavření hotelu!“ zaječel poručík Votruba do telefonu, ale pak se zklidnil a začal jednat.

„Jedu na pátračku, Kubík. Dejte okamžitě dohromady chlapy, musíme do toho hotelu sofort vyrazit. A zavolejte i doktora Kšandu. To je zkušeněj internista, snad si bude vědět hergot rady. Jo a taky informujte vrchního radu Žlábká. Připravte se, Kubík, na to, že vám bude starej pán určitě nadávat. Toulhle dobou, co vím, tak bere odpolední siestu na zahradě v křesle,“ chtěl šéf četnický pátračky urychleně ukončit hovor, ale štábní strážmistr Kubík ho zarazil.

„Moment, šéfe, to není všechno. V hotelu se stavěl na oběd pražskej autokarovej zájezd, co jel na Orlík a...“ udělal štábní strážmistr Kubík dramatickou pauzu, ale to už šéf pátračky opět vybouchl.

„Kubík, tak se hergot konečně už vymáčknete. Neříkejte mi, že...“

„Jo. Úplně všichni, šéfe. Stěží prej dojeli na Zvíkov, neboť měli všichni cestou jistý společenský problémy. Takže prej bylo každou chvíli — dámy napravo, páni nalevo. Tak dojeli sice s přestávkama až na Orlík, ale tam už musel bejt povolán doktor Hendrych ze Starýho Sedla. Těch luftáků z Prahy je, šéfe, celkem čtyřicet šest. Jsou snad mezi nima i nějaký pražský herci a cizinci. Ty prej doprovází nějaký novináři z pražskejch večerníků.“

„No a co? No a co, Kubík? Nás snad nějaký podělanej novinář, notabene z pražského večerníku, přece nemůže...“

„Já bych to, šéfe, netvrdil. Já bych řek, že je dost velký rozdíl mezi podělaným obyčejným luftákem a podělaným pražským novinářem.“

„Kubík, my dva se teď přece nebudeme spolu dohadovat o tom, čím hovno smrdí víc. My jsme, Kubík, četníci a ne chemici. A v tomhle případě přece už vůbec nezáleží na tom, jestli těch posranejch luftáků je dvacet nebo šedesát. Na jeden hotel je to až dost.“

„Šéfe, tak to mám spočítaný, je jich přesně šedesát čtyry. A víte, co je zajímavý? Že z personálu není otrávenej nikdo. Kruci, není to divný, šéfe?“ odmlčel se štábní strážmistr Kubík, ale vzápětí se opravil.

„Asi není. Personálu se totiž vaří úplně jiný jídlo,“ konstatoval, ale to už měl sluchátko němý, protože šéf četnický pátračky, poručík Votruba, byl z domu na odchodu.

Jakmile se četnická pátračka se svým šéfem objevila v hotelu GABRIEL, okamžitě jim vyšel vstříc hoteliér se zkříženýma rukama.

„Pánové, na vás tu čekám. Zatkněte mě, protože tu strašnou ostudu stejně dlouho nepřežiju. Volají mi sem snad všechny noviny, co v republice existují a vypadá to, že si na účet mého podniku chtějí páni novináři v okurkový sezóně zvýšit náklad. Přitom pro mě je to, pánové, brutální zločinnost a ďábelsky promyšlená zlomyslnost,“ začal si vyděšený hoteliér podávat se všema z pátračky ruce a vrátil se k šefovi pátračky.

„Pánové, ale proč zrovna mně? Proč mně? Zvlášť v týhle době, kdy mám každý den narvané hotel, je to vyloženě likvidační aféra,“ nestačil se hoteliér otírat kapesníkem a bylo na něm vidět, že by potřeboval něco na uklidnění. Naštěstí na to přišel sám a nalil si do sklenky pořádnýho panáka koňaku.

„Promiňte, pánové, já musím, protože by to se mnou asi seklo. Vyšetřujte, dělejte, co musíte, celý personál je vám samozřejmě k dispozici. Máte, pánové, volný ruce. Všechno jídlo včerejší i dnešní jsem preventivně zajistil pro vzorky pro laboratoř, ale podle všeho je nejvíc průserová ta hovězí polívka,“ vedl hoteliér

členy pátračky do skladu hotelu, kde byly uzamčeny zajištěný vzorky jídel, když vtom se tu objevil přivolaný doktor Kšanda.

„Á, tak tady se lysolem opravdu nešetřilo. Tak je to přece pravda. Celý město nemluví o ničem jiném než o hromadný otravě ve vašem hotelu. Včera jste ale přece tady všechno dezinfikovali?“

„No, museli jsme. Po tom nešťastným obědě to tady bylo strašný. Připadal jsem si tady jak na infekčním. Hrůza! Hned jsme to tady všechno omyli a večer tady byl na hotelu koncert, to už bylo všechno naprosto v pohodě. No v pohodě. Kolem jedenáctý večer měl recepční Kopřiva telefon a dotyčnej pan Novák, údajně z Prahy, se ho ptal, jestli je to hotel U Posránků. Chudák recepční, bál se mi to říct,“ nalil si pan hoteliér další na uklidněnou, ale s tou už tak nespíchal.

„Samozřejmě, klidnej jsem moc nebyl, protože v nemocnici jsou dva hosti, co prej mají smrt na jazyku. Naštěstí pro ně i pro nás, se snad z toho už dostávají. Dnes jsme uvařili nový obědy. Včetně nový hovězí polívky a...“

„Zjistili jste, že ta kráva byla otrávená, ne?“ utrousil šéf pátračky a hoteliér zavrtěl hlavou.

„Podle toho, co mi před hodinou volal doktor Hendrych ze Starýho Sedla, bych už na to snad i věřil. Kdyby! Kdybych to maso nedával sám z lednice provoznímu. Klíče mám pořád u sebe a to hovězí, když se uvařilo, to byl, pánové, dort. Vonělo nádherně. A mně nic není. Teda zatím,“ kopl hoteliér do sebe preventivně druhej koňak a pro jistotu to ještě zaklepal na sklo.

„Tak říkáte hotel U Posránků? Hm, tak to se to brzo rozkřiklo. Co hosté? Máte jejich seznam? Za personál ručíte?“

„Pane poručíku, to je jako byste se mě zeptal, jestli ručím za to, že naše Lucie, to je ta malá ficka, co meje v kuchyni nádobí, je ještě panna. Tak vypadá na to, ale už to taky nemusí bejt pravda. Tak to máte i s personálem. Musíte mu věřit, jinak to můžete zabalit. Ten seznam hostů vám dá recepční. Už ho máme připravenej. Hergot, seznam! Teď mě něco, pane poručíku, napadlo, když jste zmínil ten seznam hostů. Že mě to nenapadlo dřív. Odtamtud by moh vítr foukat,“ zatvářil se hoteliér tajemně, ale to už to šéf pátračky nevydržel.

„Tak ven s tím. Nedělejte to moc napínavý, od toho jsme tady my. Tak honem, která bije?“ uhodil poručík Votruba na zamlklýho hoteliéra a z toho to lezlo jako z chlupatý deky.

„No, tak napadla mě taková blbá shoda, když jste se zmínil o tom seznamů hostů. Mám tu jednoho pikolíka, nebejt to ze vzdálený přízně mý ženy, tak už dávno kopal někde krumpáčem. Párkrát ho pokojský vyhmátly na pokoji hostů, kde neměl v tu chvíli co dělat. Ale nic se mu zatím neprokázalo. I když na menší krádeže si občas hosti stěžují,“ zamyslel se hoteliér a bylo na něm vidět, že si to srovnává v hlavě.

„To je ten vyčouhlej mladík s drzým ksichtem?“ připomněl se štábní strážmistr Kubík a hoteliér vzápětí zavřel dveře do skladu.

„Jo, to je on. Jmenuje se Ruda Bloudil. To jméno mu docela sedí, protože si pořádně nezapamatuje ani dvě objednávky a neustále cestuje mezi hosty“.

„A to podezření? Je aspoň takhle malinkatý?“ ukázal štábní strážmistr Kubík mezi dvěma prsty, protože hoteliér dost váhal, zda to má říct, nebo ne.

„Když o tom tak přemejšlím, pane štábní, tak je o pořádněj kus větší. Zkrátka a dobře, pánové, na hotelu je už třetí měsíc ubytovanej nějakej Jan Chlebek z Prahy a jeho pomocník Karel Mukař, ten je tuším z Budějce a oba v Písku tráví...“

„Krysy. Mám pravdu?“ uhodil na hoteliéra šéf pátračky a ten jen přikývl. „Takhle — oba mi svatosvatě slíbili, že si to žrádlo pro krysy budou připravovat dole v kotelně, tam to taky mají v plechovkách v takovém kumbálu a klíče mají jen oni,“ dušoval se hoteliér, ale šef pátračky viděl, že to není všechno.

„Moment, a co s tím má společnýho ten drzej pikolík? Ten tam za nima snad chodí?“

„No, jestli zrovna za nima, to nevím, ale proslýchá se, že chodí za milenkou toho Mukaře. To je jedna naše pokojská. Jmenuje se Blažena Sklenářová. Tu znáte, říkají jí...“

„Jo, známe. Bláža rychlovka,“ skočil hoteliérovi do řeči štábní strážmistr Kubík, ale to už ji pan hoteliér obhajoval.

„Tak Bláža je na place moc dobrá. Ale tam mám momentálně plno, takže jsem ji vzal zatím jako pokojskou. A různě zaskakuje. No a právě kvůli ní jsem mladýmu Bloudilovi nedávno dal co proto. Načapal jsem je spolu ve sklepě. Poslal jsem mladýho narážet pivo, a když dlouho nešel, tak jsem se šel dolů podívat. A co myslíte, pánové? On tam, chlívák jeden, místo sudu narážel do Blaženy. Ale fest. Tak to oba ode mne pořádně schytali. Přiznávám, padla tam i nějaká ta facka. No, neudržel jsem se,“ přiznal hoteliér a zapálil si cigaretu. Dokonce to vypadalo, že už se dost zklidnil, ale pak se najednou sám od sebe nastartoval.

„Nebo jsem hergot měl počkat, až si to vyřídí, a pak...? Můj podnik přece není žádnéj hambinec. My jsme, pánové, solidní podnik a žádnéj tentononc,“ nemohl hoteliér přijít na vhodný slovo, ale pak si ho stejně našel. „Já přece nenechám udělat z hotelu GABRIEL nějaký bordel. Od toho tu jsou ve městě jiný, ne?“ hodil hlavou směrem k řece, aby bylo všem jasno.

„No, to je sice hezký, ale já pořád nevím, proč by za tím malérem měl bejt ten mladej pikolík? Podle mě je větší malér ten, že se ve stejným baráku vaří jídlo pro lidi a i pro krysy,“ rozčilil se šéf pátračky a hoteliér nápadně zmlkl.

„No, tak to je malér. To přiznávám. Ale on by to přece moh udělat ze vzteku, že jsem je při tom dole spolu nachytl a zkazil jim to. Vždyť já jsem, pánové, vlastně kazišuk,“ vyděsil se hoteliér a četníci se mohli potřhat smíchy.

„No, když to berete takhle a trváte na tom, tak to už je fakt slušnej motiv,“ přiznal chtě nechtě šéf četnický pátračky a teprve pak rozdělil všem z výjezdu úkoly.

Když odjížděla četnická pátračka z hotelu GABRIEL, měla lidí nejen plný auto, ale i motokolo. V závěsu za ním jelo auto hotelu, jehož řidič vezl na četnickou pátračku zajištěný zbytky potravin pro laboratoř. To, že se na četnický pátračce jenom ten den vystříдалo na třicet lidí, nebylo nic až tak divnýho. To číslo totiž nebylo vůbec konečný. Bylo nutno vyslechnout personál hotelu a postižený hosty, který toho byli vůbec schopni. Jedinej a zatím hlavní podezřelej v týhle „travičský kauze“, pikolík Rudolf Bloudil, vytrvale a drze zapíral, byt' se

v jeho pokoji našlo několik krabiček arzenu, strichninu a zeleně svinibrodské, z nichž se připravovala přidáním fosforu kaše pro krysy a potkany. Výslech vedl sám šéf četnický pátračky, poručík Votruba, na kterýho už útočili novináři všech celostátních deníků a chtěli pachatele.

„Tak, Rudolfe, povídej. Tohle všechno jsme našli v hotelu v tvém pokoji. Jsi v něm sám, tak nám řekni, jak se to všechno k tobě dostalo. Hlavně se nepokoušej nás přesvědčit, že ti to tam někdo strčil,“ začal docela mírně výslech šéf pátračky a drzost Bloudila se okamžitě potvrdila.

„Vy jste četníci, tak se starejte. To ještě neznámá, že když jsem to měl v šupletí, že jsem to strčil do polívky já. No, tak jsem to tam měl. No a co? Přinesla mi to Blažena, která to vzala Mukařovi dole v kotelně. Mně tvrdila, že to dá tátovi, protože u nich v Portyči potkani a němkyňe mají na dvoře eldorádo. To bylo její papáníčko pro krysy. Ne moje. A jestli říká něco jinýho, tak lže,“ založil si Bloudil ruce furiantsky na prsou a jen navztekaně odfukoval.

„Vždyť to do té polívky mohla dát klidně i ona. Já jsem dole ve sklepě na šéfa neřval, že jestli do toho vlítla, že mu ty kopance vrátí. Vždyť ať vám Blažena ukáže ty modřiny na zadku. Já jí je neudělal. Já Blaženu do zadnice nekopu, já ji po ní hladím. A netvařte se, pane poručíku, že nevíte, že jsme si šli s Blaženou do sklepa, když nebylo nahoře do čeho píchnout, hodit hrbem. Blažena totiž za mnou přišla a zeptala se mě, jestli nedáme zase rychlovku, a tak jsem šel. Blaženě se v té zimě mezi ledama postaví a ztvrdnou bradavky, a to pak stačí na ně jenom takhle málo brknout a...“ naznačil pikolík figl, kterej na Blaženě úspěšně zkouší, ale to už ho zarazil štábní strážmistr Kubík.

„Rudo, neříkej, že v té zimě a na sudech je to lepší? Proč jste třeba nešli k tobě na pokoj?“ vyzvídal přesto štábní strážmistr a pikolík Bloudil se jen ušklíbl.

„Jéžíšmarjá! Proč asi?“ nevěřicně zavrtěl hlavou.

„Vy to tam, pane štábní, neznáte? Protože by jsme museli jít kolem recepčního a ten by nás šéfovi určitě prásknul. Je to starej závistivec. Jo, on by nás neprásk, kdyby za to vždycky něco dostal, ale to bysme s Blaženou pak dělali jen na něj,“ rozčílil se pikolík Bloudil a moc nechybělo a vyskočil ze židle.

„No jo, poslouchá se to hezky. Když Blažena ale tvrdí, že to, co k tobě přinesla, už si dávno odnesla domů. A hlavně, že to bylo v úplně jinejch krabičkách. A nebylo toho tak málo, jako se našlo u tebe. Takže, jak to vlastně bylo? To nám vysvětli,“ nedal pokoj štábní strážmistr Kubík a šéf pátračky přitom bouchl pěstí do stolu.

„Tak už hergot, Rudo, povídej, jak to bylo!“ spustil na Bloudila dost zhurta, ale to už pikolík z tý židle vyskočil, jako by byl na péro.

„Hergot, proč se pořád ptáte jen mě? Proč jenom mě? Proč se taky nezeptáte té kozatý paničky, co si jí tahal na pokoj vrchní Zbyšek? Ta mu přece v pátek večer u šatny vyhrožovala, že jestli si jí nevezme, že to tady brzo zavřou a bude bez práce. Blažena říkala, že ta panička snad se Zbyškem čeká dítě.“

„Jak ta ženská vypadá?“ zeptal se Bloudila okamžitě šéf pátračky a podíval se do seznamů svědků, ale na nic takového tam nenarazil.

„Jak vypadá? Je to ženská. Je to taková velká, silná nóbl dáma, s bílou mašlí ve vlasech. Myslím, že je z Rokycanky a jmenuje se Hedvika. A je rozvedená,“ vrátil se Bloudil poslušně zpátky na židli a dal hlavu do dlaní. „Já už fakt nevím. Jak vám to mám vysvětlit, že já jsem žádný jedy do polívky nedal? Proč bych to, proboha, dělal?“

„To ti hned řeknu, Rudo. Ze msty. Právě kvůli tomu sklepu,“ reagoval okamžitě šéf pátračky a pikolík Bloudil spráskl ruce.

„Bože můj! Ze msty? Snad ne za to, že nám šéf překazil dole ve sklepe jeden blbej šoust? Kvůli tomu bych se měl mstít a dokonce vraždit? Jděte se vysmát. My jsme si s Blaženou do toho sklepa během dne odskočili i třikrát. Vždyť se jí na to zeptejte,“ vytáhl si pikolík z kapsy nenačatou krabičku cigaret a frajersky ji vyhodil na stůl.

„Mimochodem, tu hotovou otrávenou kaši na krysy, tu si bral tady v hotelu domů skoro každej. Deratizátoři jí měli dole v kotelně rozdělanou do foroty v kbelíku od marmelády. Vždyť tu si přece moh vzít z personálu, kdo chtěl, a vůbec nikdo by to nepoznal. Jenže teď vám to nikdo nepřizná, protože se bojí. Já jsem si jí nevzal. Taky na co? Krysy doma, zaplaťpánbůh, nemáme,“ vedl si

Bloudil svou a pak už se rozbřečel a přišel na řadu kapesník a dlouhý posmrkávání, který se měnilo v hlasitý troubení, takže ho štábní strážmistr Kubík raději posadil do seperace, protože to rušilo vyšetřování.

Že bude mít o výsledky vyšetřování zájem vrchní soudní rada Žlábek, se dalo čekat, a tak jeho zavolání přímo šéfovi četnický pátračky poručíka Votrubu nijak nepřekvapilo.

„Nepotěším vás, pane vrchní rado. Bohužel, jsme v podstatě tam, kde jsme začali. Hoteliér nám sice označil jistýho pikolíka Bloudila, dokonce jako hlavního podezřelého, ale po pravdě řečeno, sám nevím, čemu a komu mám věřit.“

„No, vypadá to na mstu. Nebo ne? Co vím, tak arsen a to další svinstvo laboratoř potvrdila, takže na nějakou náhodu nebo nějakou přiblíženou fůrek vůbec nevěřím. Ten pikolík Bloudil, ten to pořád zapírá?“

„Trvá na tom, že on ten jed do jídla nedal. Bohužel má smůlu, že se právě u něho v pokoji na hotelu našel. Podle hoteliéra má dokonce motiv. Ten ho nachytl s jednou pokojskou dole ve sklepě, jak tam...“

„Souložili. Proboha, v tý příšerný ledárně? To snad ne? Mně by strachem ze zimy nevylez. To snad ale přece není důvod k tomu, aby...“

„No, on se pan hoteliér k té pokojské jaksi zřejmě nezachoval košér. Nakopal ji do zadnice. Údajně. Modřiny prej tam má. Dvě...“

„Ale fuj, Votrubo! Teda kopat do ženský zadnice, to je přímo ošklivost. I když chápu, ve vzteku se mnohdy provede větší blbost. Takže to vypadá na to, že se chtěl tý pokojský ten její rytíř srdce zastat? Hm. Jo, to by moh bejt motiv. Ale když se nám ten pikolík nepřizná, tak jsme, Votrubo, víte kde?“

„Líp bych to neřek, pane vrchní rado. Přesně tam.“

„Votrubo, vy to řeknete s takovým klidem, že mě to až leká. Vždyť vy se na tý pátračce toho nadporučíka nedočkáte! Když ten pikolík to bude držet, tak je z toho maléru v hotelu U Posránků „pomník“ jako hrom a vám toho nadporučíka snad ani nedají. Já se s váma nenapiju a pisálkové od Aše až po Užhorod nás oba rozcupujou na cimprcampr. To k tomu fakt nic kloudného není?“

„Nevím, pane vrchní rado, jestli to zrovna k něčemu bude, teď z toho mladýho Bloudila vypadla nějaká ženská s bílou mašlí ve vlasech, co údajně vyhrožovala jednomu z vrchních číšníků, že bude bez práce. Bylo to den před tím malérem a prej to bylo proto, že s ním snad čeká dítě. Může to bejt taky kec. Ta informace je stará několik minut. Určitě to prověříme.“

„To udělejte, Votrubo. A co nejdřív. Protože včera už bylo pozdě. Ještě zavolám. Doufám, že mi neřeknete, že ta ženská vám vzala dráhu, nebo, jak říkaj některý pražský drožkaři, že „vzala švába“. A propós, zapomněl jsem vám říct, že jsem byl na otočku v Praze s kolegou Žemličkou a zašli jsme do Pařížský kavárny v Žitnej, to je to středisko krajanů z Písku a z Prácheňska. Hádejte, Votrubo, kdo vás pozdravuje?“

„To vůbec netuším, pane vrchní rado.“

„Bud'te rád, Votrubo. Moc vás totiž pozdravuje bordelmamá Švestková. Z Pěniku. Zaskočila si tam na kafe od Apolináře, kde je na nějakým tom ženským odborným vyšetření. Drze nám přitom tvrdila, že se tam zastavila jen na skok, protože se jí stejskalo po píseckejch ksichtech. Jen až se tady u mě, babizna jedna, zase objeví, já jí ty písecký ksichty rád připočtu...“ neudržel se vrchní soudní rada a utrousil na adresu Švestkovy velice neslušný slovo.

„Jo, toho pikolíka, Votrubo, toho asi zavřem. Na řádnou vazbu toho moc není, ale na prozatímní je toho na něj až dost. Tak servus, Votrubo. A snažte se, pan nadporučík — to už je u četnictva, hernajs, slušná šajba,“ skončil vrchní soudní rada telefonát a šéf četnický pátračky neměl k nadávání moc daleko. Nakonec to rozchodil, jako vždycky, po kanceláři a nechal přivézt na pátračku z hotelu GABRIEL vrchního Zbyška.

Vrchní z hotelu GABRIEL, Zbyšek, začínal v hotelu jako pikolík. Tenkrát se ale hotel nejmenoval GABRIEL, ale CENTRÁL. Měl samozřejmě jinýho majitele a Zbyškovi Lípovi bylo čtrnáct. Dnes mu bylo skoro dvaadvacet, byl dvakrát rozvedenej, měl mezi hosty, a nejen mezi nimi pověst píseckýho playboye, kterej nejenže umí hrát tenis, ale i rajtuje koně v místním Zemským hřebčinci a občas „rajtuje“ i v cizích ložnicích dámy, jejichž koníci už jaksí

zestárli a moc jim to neběhá. Samozřejmě že tohle všechno nověj majitel hotelu moc dobře věděl, ale protože nebyl ve svém oboru žádným nováčkem, věděl, že právě vrchní Zbyšek přitahuje do hotelu tu správnou klientelu, kterou je třeba si hejčkat a rozmazlovat ji. Proto taky rád přivřel blahovolně nad některějma prohřeškama vrchního svoje přísný oko, protože, co je dovoleno koňovi, není dovoleno volovi. Takže — co se tolerovalo vrchnímu Zbyškovi, kterej si brával na svůj pokoj nejednu z dam, která se na hotelu náhodou „zapomněla“, to už se netolerovalo pikolíkovi Bloudilovi. Když na četnickou pátračku přivezli vrchního Zbyška Lípu, ten vůbec neměl problém prozradit jméno dámy s bílou mašlí ve vlasech. Nejdřív si zapálil cigaretu, učísl si na stranu patku, a teprve když zjistil v prosklený skříní, že je ready, začal štábnímu strážmistru Kubíkovi odpovídat na jeho otázky.

„Proč bych měl, pane štábní, Hedviku zapírat? Jmenuje se Guslarová. Kdo vám o tý hádce řek? No, kdo jinej než Blažena, ta nás viděla, když jsme šli spolu na pokoj. A hned to taky vyžvanila. Hádali jsme se. No a co? To, že čeká Hedvika haranta, to mě ale, pánové, vůbec nezajímá. Moje to není. Tím jsem si naprosto jistej. A hned vám řeknu proč. Já nejsem, pánové, bejk, já jsem vůl. Kapišto?“ svěřil vrchní Zbyšek zahanbeně hlavu dolů a zřejmě počítal suky na podlaze, aby ustál ten mužskej trapas.

„A mám na to, pánové, dokonce papír! Na mě už to totiž jedna takhle zkoušela. V tomhle se doktoři bohužel moc nemejlí.“

„Ale ona to přesto tvrdí,“ blafoval poručík Votruba, kterej se mezitím objevil v kanceláři svého zástupce a vrchní Zbyšek se okamžitě naježil. „Tak ať si to, doprdele, tvrdí. Co já s tím? Já třeba zase vím, že přede mnou byl ten krysař, se kterým se seznámila v hospodě U Šímů. Na Drličově se to, pánové, všechno narodilo! Tam hledejte a na mě zapomeňte,“ stál si na svém vrchní Zbyšek z hotelu GABRIEL a bylo na něm vidět, že ho ta situace až tak moc netrápí.

„Kterej krysař, Mukař nebo Chlebek?“ ozval se znovu šéf pátračky.

„Samozřejmě že ten mladší. Karel. Ale on asi taky nebyl jedinej. Hedvika jde zásadně po mladejch. Má ráda mladý a pevný maso. Dost možná, že ten